

Розділ 1

Пожжежа

Миха проводжав Яну додому. Вони йшли вулицею, тримаючи один одного за руку, наче дітки з дитячого садочка на прогулянці.

— Ну от... Незабаром Новий рік...

— Не так вже й незабаром... — заперечив Миха. — Ще цілий місяць!

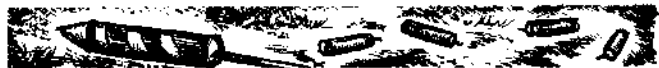
— А на вулиці ані снігу, ані морозу... А так хочеться снігом погратися, — Яна дивилася Михові просто в очі. — А тобі? Ти бажаєш погратися?

— У сніжки, чи що? — усміхнувся Миха. — З тобою? Та хоч зараз!

— Зараз? Так снігу ж немає... — здивувалася Янка.

— Та невже?! — знову усміхнувся Миха, — тоді пограємося у щось інше!

Він обійняв дівчину за талію, підняв та й закрутився, наче дзига. Янка засміялася щасливим сміхом. І саме у цей час бахнуло. Десь в глибині, серед приватних будинків зблиснув спалах. До неба злетіли кілька ракет. Відразу

ж з-за даху будинку вилетіла ще одна ракета та сичачи і полишаючи по собі димний слід, наче снаряд пролетіла на головами Яни та Мишка. Янка з переляку присіла та заплющила очі. Миха обійняв її та прикрив своїм тілом, занурившись у Янчине запашне волосся. Почувся дзвін розбитого скла, Миха подивився у бік будинку молочарки тітки Люби. Одне з вікон було розбите, і крізь вибиту шибку можна було побачити відблиски вогню. А в небі усіма кольорами веселки вибухнули вогні феєрверку.

— Ой! — скрикнула з несподіванки Яна.

— Оце так... — пробурмотів Миха.

— А-а-а-а!!! Пожежа!!! — одразу почули вони сповнений жахіття крик, заледве подібний до голосу тітки Люби.

Одразу ж крізь розбиту шибку висунулася її голова у світлій хустці:

— Допоможіть!!! Пожежа!!!

Вогонь розгорався блискавично, відблискуючи в шибках рожевим миготінням. Миха кинувся до будинку. Слідом за ним побігла і Яна. Миха забіг до коридору, Янка кинулася за ним.

— Янко, не лізь сюди! Клич сусідів на допомогу! Хутко! Пожежникам телефонуй!!! Сто два! Бігом!!! — і розчахнув двері до кімнати.

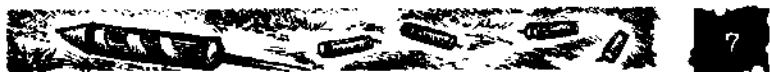
В обличчя вдарив ядучий щільний дим.

— Допоможіть!!! — біля вікна з розбитими шибками стояла тітка Люба, відмахуючись від диму та дихаючи широко розкритим ротом.

Кімнатою вже щосили гуляв вогонь. Горіли килимки і починали тліти пофарбовані дошки підлоги. Портьерою вогонь вже мало не добрався до стелі, огортаючи нестерпно гарячим повітрям віконні шибки. Полум'я вже облизувало двері до сусідньої кімнати. Поглянувши на все це жахіття, Миха розгубився. І тут хтось штовхнув його в спину. Хлопець озирнувся. До кімнати забіг Миколка Братко, він же Миколка Гасисвітло. Так його кликали за улюблений вираз «Ну, гаси світло!», який він застосовував абиде. Миха та Миколка навчалися в одному класі та мешкали в одному будинку.

— Миколко? — здивувався Миха. — Ти як тут...

— Не роззявляй рота! — перепинив його Миколка, — де у вас тут електролічильник стоїть

та газовий кран? Ну!!! — гукнув він розгубленій господині. — Швидше!!!

— Л-л-лічильник у ка-ка-калідорі... Кран у ку-ку-кухні... — затинаючись пробурмотіла молочарка.

Миколка, відштовхнувши Миху, кинувся до кухні. Миха насилу зміркувавши, як він казав, про що спік ебаут, кинувся до коридору, де ще горіла електрична лампочка. Електролічильник хлопець побачив ліворуч від вхідних дверей. Швидко оглянувши його, він жодних викиачів на цьому пристрої не побачив. Тут до коридору забіг Миколка.

— Ну, гаси світло! Чого стоїш?!! — загорлав він несамовито. — Викручуй електричні запобіжники!

— Ти про що? — не зрозумів Миха, — які ще запобіжники?

— Ось ці! — Миколка підбіг до лічильника та викрутив дві білі круглі штучки.

Світло відразу згасло, а Миколка знову кинувся до кімнати.

— До кухні!!! Набирай у щось воду! Михо!!! Не суши собі голову, а роби що я кажу! — по-

